

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119398088
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6119398088.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu XXX..., so sídlom L. Z., XXX XX B., D.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej E. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XXX/X, XXX XX I., zastúpená H. I. H. F. - H. Q., so sídlom J... V. XXXX/X, XXX XX F., D.: XX XXX XXX, o zaplatenie 7.420,63 Eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 15Csp/31/2020-120 zo dňa 07. decembra 2020, takto

rozhodol:

I. Nepriberá do konania H. združenie V. H. X. Q., so sídlom V. Z. XXX XX B., D.: XX XXX XXX.

II. Zrušuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. v I. vyhovujúcom výroku a v súvisiacich výrokoch III. a IV. o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 824 € spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 824 € od 28.11.2017 do zaplatenia a to všetko do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Prevyšujúce časti žalobu zamieta.

III. Žalobca nemá právo na náhradu trov konania.

IV. Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97,26 % o výške, ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497, § 369 ods. 1 až 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 517 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 2, § 7, § 9, § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 251, § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi žalobcom a žalovanou bola dňa XX.XX.XXXX uzatvorená zmluva o úvere lepšia splátka, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 8.000,- Eur, ktorý mala splácať v pravidelných 120-tich mesačných splátkach vo výške 156,- Eur, a to vždy k 25. dňu v mesiaci. Listom označeným ako Upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru adresovanej žalovanej dňa 30.10.2017 žalobca oznámil, že pohľadávka je viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti a v prípade, ak nedôjde k jej úhrade, je oprávnený vyhlásiť úver predčasne splatným a žiadať úhradu celej úverovej pohľadávky. V zmysle predloženého podacieho hárku bol list zaslaný dňa 03.11.2017. Listom

označeným ako Výzva na úhradu dlžnej sumy žalobca oznámil, že sa jeho pohľadávka k 27.11.2017 stala splatnou v celom rozsahu. Táto listina bola žalovanej doručená dňa 07.12.2017 podľa priloženej doručky. Listom zo dňa 26.08.2019 označeným ako Predžalobná výzva bolo žalovanej oznámené, že ak nedôjde k úhrade dlhu do 04.09.2019, podá na príslušný okresný súd návrh na vydanie platobného rozkazu. Z aktuálneho stavu úveru ku dňu 31.08.2019 vyplýva, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 8.000,- Eur, pričom žalovaná zaplatila žalobcovi 46 splátok po 156,- Eur a jednu splátku vo výške 1,- Eur, t.j. spolu zaplatila 7.177,- Eur. Z uzatvorenej zmluvy vyplýva, že žalobca zisťoval údaje od žalovanej o jej zamestnávateľovi, u ktorého je žalovaná zamestnaná od XX.XX.XXXX a jej čistý mesačný príjem je 400,- Eur, počet vyživovaných detí 0, dôchodok a iný mesačný príjem nie je uvedený, mesačné splátky iných úverov a pôžičiek sú uvedené vo výške 0, rodinný stav uvádza ako slobodná. Z evidencie M. A. zo dňa 02.09.2020 vyplýva, že žalovaná je zamestnaná od augusta XXXX s vymeriavacím základom 360,- Eur s počtom dní poistenia 70. Z registra SRBI zo dňa 02.09.2020 vyplýva, že žalovaná bola dlžníkom z pôžičky, resp. úveru zo dňa 21.05.2015, kde celková čiastka predstavovala 5.000,- Eur a z úveru zo dňa 22.04.2010, kde celková čiastka predstavovala 1.000,- Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dohodnutý úrok vo výške 19,9% je primeraný a v zmluve neabsentuje ani výška, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov. V zmluve však nebola uvedená podstatná náležitosť, a to celková čiastka na zaplatenie, ktorú nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky úveru a tiež nebola uvedená adresa predávajúceho. Z uvedených dôvodov je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v tom smere, že by bol pri posudzovaní schopností žalovanej splácať úver postupoval s odbornou starostlivosťou, a to preto, že všetky listiny, ktoré boli na preukázanie tejto skutočnosti doručené boli z roku 2020, pričom zmluva o úvere bola uzatvorená v roku 2014. Navyše z listín vyplýva, že v čase uzatvorenia zmluvy mala žalovaná v tom čase príjem 360,- Eur a mala evidované už ďalšie 3 úvery. Údaje o samotných výdavkoch sa v týchto listinách nenachádzajú. Z týchto údajov môže mať súd vážne pochybnosti o tom, že žalovaná bola schopná v roku 2014 splácať mesačné splátky vo výške 156,- Eur. Aj z uvedeného dôvodu je preto potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná podľa rozpisu splátok uhradila žalobcovi spolu 7.177,- Eur, pričom celková výška úveru bola 8.000,- Eur, teda žalovaná má povinnosť zaplatiť žalobcovi 824,- Eur. Zároveň zaviazal žalovanú na zaplatenie aj 5% ročného úroku z omeškania od 28.11.2017 v zmysle návrhu žalobcu. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žiadosti žalovanej zaplatiť dlžnú sumu v mesačných splátkach po 20,- Eur nevyhovel s poukazom na to, že ide o necelých 6 mesačných splátok so zaplatením ktorých je v omeškaní od roku 2017, pričom od tohto obdobia neuhrádzala žalobcovi splátky vo výške 20,- Eur, či 30,- Eur, hoci tak urobiť mohla.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 2,74% a žalovaná bola úspešná vo zvyšku, čo je 97,26%. Vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu v spore, žalovaná má právo na náhradu trov konania v rozsahu 97,26%. Žalobca nemá právo na náhradu trov konania.

6. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, a to proti výroku I.. Odvolanie právne odôvodnila § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietala, že z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že súd prvej inštancie oboznámil strany sporu o sporných a nesporných skutočnostiach a o predbežnom právnom posúdení veci, nevykonal dokazovanie listinami ňou navrhovanými, čím zasiahol do jej práv tak, že bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie označila z hľadiska posúdenia nároku za arbitrárny/nepreskúmateľný. Ďalej namietala, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil sumu, ktorú má uhradiť žalobcovi, pretože má ísť len o sumu 619,28 Eur, ktorú vypočítala z platieb, ktoré mala doma k dispozícii. Rovnako namietala, že z obsahu rozsudku nie je zrejmé, ako sa súd dopracoval k sume, ktorú jej uložil uhradiť žalobcovi. Zároveň poukázala na skutočnosť, že jej príjem nepostačuje na úhradu celej dlžnej sumy, preto ju žiadala doplatiť v 20,- Eurových mesačných splátkach, čomu súd nevyhovel a odôvodnil to len tým, že v omeškaní bola od roku 2017 a tieto splátky neuhrádzala, hoci tak urobiť mohla. Avšak neuviedol ako k tomuto záveru dospel, pretože si od nej nevyžiadal žiadne dôkazy o jej majetkových pomeroch a príjme. Konanie žalobcu označila za nedôstojné a v rozpore s dobrými mravmi. Navrhla, aby súd opakovane rozhodol o priznaní úrokov z omeškania až od podania žalobného návrhu, t.j. od 15.10.2019, pretože už pri podpise zmluvy bola oklamaná a žalobca požadoval zaplatiť úroky aj napriek tomu, že na ne nemal zákonný nárok. Žiadala, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že žalovaná neuvádza žiadne relevantné dôvody zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátenia veci na ďalšie konanie. Mal za to, že súd postupoval procesne správne a dostatočne odôvodnil rozsudok. Nesúhlasil s tvrdením o nevykonaní navrhnutých dôkazov, pretože boli vykonané všetky listinné dôkazy predložené stranami sporu. Napokon aj na pojednávaní, na ktorom bola prítomná jej bolo umožnené navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov, čo však neurobila. Taktiež nešpecifikovala v podaní, ktoré dôkazy súd nevykonával, okrem dôkazov, ktorými sa mala preukazovať jej finančná situácia. Vo vzťahu k priznanému úroku z omeškania uviedol, že na tento má nárok bez ohľadu na to, či si svoju pohľadávku uplatňuje súdnou alebo mimosúdnou cestou, a to od momentu, kedy sa dlžník dostal do omeškania. S ohľadom na uvedené žiadal odvolací súd, aby rozsudok okresného súdu potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Zároveň žiadal, aby rozhodol o jeho návrhu na zmenu účastníka, ktorú z opatrnosti opätovne poslal v prílohe podania.

8. Žalovaná sa k podanému vyjadreniu žalobcu nevyjadrila.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zistením a neobstátím zisteného skutkového stavu, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Podaním zo dňa 30.11.2020, doručeným súdu prvej inštancie dňa 15.12.2020 bol zo strany Občianskeho združenia Všeobecná obrana práv spotrebiteľov so sídlom v Bratislave podaný návrh na pribratie do konania podľa § 95 ods. 1 C.s.p.. K uvedenému návrhu Občianskeho združenia odvolací súd uvádza, že uvedené ustanovenie Civilného sporového poriadku upravuje inštitút pribratia osobitného subjektu, ktorý je svojím charakterom inštitútom fakultatívnym, teda súdy nie sú povinné návrhom samotných sporových strán alebo tretích strán vyhovieť. V prípade, ak sa vstupu do konania domáha tretia osoba, ktorá nebola stranou sporového konania, či inak zúčastnenou osobou v konaní, potom z jej procesného postavenia vyplýva, že táto nepožíva žiadne procesné práva a povinnosti a ani právo na uskutočnenie určitého procesného postupu zo strany súdu (napr. výzva strane na ktorej má vystupovať, či súhlasí s pribratím tohto subjektu do konania). V prípade, ak súd dospeje k názoru, že účasť takéhoto subjektu nie je nevyhnutná pre konanie, potom je návrh na jeho pribratie bez právnej relevancie. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že účasť Občianskeho združenia nie je v konaní nevyhnutná, preto nepovažoval za potrebné vyzývať žalovanú, aby vyslovila, či súhlasí so vstupom tretieho subjektu do konania a rozhodol o nepribratí tohto Občianskeho združenia do konania.

13. Zákon o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúčnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov

o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

14. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, avšak zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

15. Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalobcu ako veriteľa požadovať preukázanie bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že si v uvedenom prípade splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

16. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca pri skúmaní bonity žalovanej vychádzal z údajov uvedených v uzatvorenej zmluve, teda z údajov o tom, že žalovaná je slobodná, je zamestnaná od XX.XX.XXXX a poberá čistý mesačný príjem vo výške 400,- Eur. Iné údaje o mesačných výdavkoch (napr. sipo, náklady na bývanie, stravu, telefón) uvedené a ani zisťované neboli. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie (bod 49. odôvodnenia) ďalšie žalobcom predložené listiny boli z roku 2020, teda nebolo možné konštatovať unesenie dôkazného bremena o náležitom skúmaní bonity žalovanej pred poskytnutím úveru, napokon ani v týchto neboli uvedené ďalšie údaje o mesačných výdavkoch. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvádza, že len z týchto údajov, ktoré žalovaná uviedla pri podpise zmluvy nemohol žalobca zistiť celkovú finančnú situáciu žalovanej, teda takýto postup žalobcu nemožno považovať za skúmanie bonity. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by aj uvedené konanie žalobcu bolo považované za skúmanie bonity žalovanej, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovanej, ako napr. jej celkovú zadlženosť, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené je tak možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie o tom, že uzatvorená zmluva je postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Odvolací súd však poukazuje na to, že spomínané ust. § 7 ods. 1 v spojení s 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch ešte upravovalo a stále aj upravuje, že v prípade, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou, nie je v prvom rade oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Z uvedeného tak vyplýva, že v predmetnom prípade okrem toho, že poskytnutý úver bol postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, žalobca nemohol platne vyhlásiť jeho predčasnú splatnosť a mohol sa tak účinne domáhať len zaplatenia nevrátenej dlžnej istiny spotrebiteľského úveru, a to však len tých splátok, ktoré boli splatnými ku dňu podania žaloby, resp. návrhu na vydanie platobného rozkazu. Z uvedeného dôvodu tak možno dospieť k záveru, že vyhlásenie predčasnej splatnosti žalobcom nebolo platné a súd prvej inštancie mal správne zisťovať tie splátky, ktoré sa stali splatnými ku dňu podania žaloby, resp. návrhu na vydanie platobného rozkazu, a teda zistiť, či žalovaná bola ku dňu podania žaloby, resp. návrhu na vydanie platobného rozkazu v omeškaní s platením dlhu alebo nie. Súd prvej inštancie tak nedostatočne zistil skutkový stav veci v dôsledku čoho predmetnú vec aj nesprávne právne posúdil, keď síce aplikoval správny právny predpis, ale tento nesprávne interpretoval.

18. Záverom odvolací súd ešte uvádza, že žalovaná v podanom odvolaní, ako aj v priebehu odvolacieho konania síce poukazovala na to, že žalobcovi zaplatila viac, teda mala byť zaviazaná na úhradu nižšej sumy, avšak v priebehu konania nepreukázala pravdivosť jej tvrdení, teda neuniesla dôkazné bremeno

tvrdenia. Rovnako v podanom odvolaní namietala nevykonanie dôkazov súdom prvej inštancie, avšak nešpecifikovala, ktoré ňou predložené dôkazy neboli vykonané, preto odvolací súd vyhodnotil tieto odvolacie námietky ako nedôvodné.

19. Vo vzťahu k nepriznaniu platiť dlžnú sumu v splátkach odvolací súd poukazuje na to, že na základe už ustálenej súdnej praxe je pri úvahe o určení lehoty na splnenie povinnosti alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, nutné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu; súd musí prihliadnuť na osobné a majetkové pomery sporových strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovanej, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovanou, dobu, po ktorej by umožnením vykonania plnenia v splátkach došlo k zaplateniu prisúdenej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerne zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa (čo zohľadní pri výške splátok a podmienkach ich zročnosti) ako aj to, či povolenie plnenia prisúdenej sumy v splátkach neprimerane nezasiahne do majetkových pomerov veriteľa, pričom súd môže určiť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia; súd teda musí lehotu na plnenie určiť tak, aby jej dĺžka nepoprela samotný účel súdneho konania a v konečnom dôsledku viedla k odstráneniu právnej neistoty medzi sporovými stranami; záver súdu o splnení podmienok na určenie dlhšej lehoty na vykonanie plnenia ako tri dni od právoplatnosti rozsudku musí byť vždy náležite odôvodnený. Ani spotrebiteľ nie je zbavený povinnosti preukázať okolnosti, ktoré by mohli byť dôvodom pre umožnenie úhrady záväzku v dlhšej lehote.

20. K námietke žalovanej vo vzťahu k neuvedeniu právneho názoru súdom prvej inštancie odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/17/2017, v zmysle ktorého ku zhojeniu uvedeného nedostatku dochádza samotným rozhodnutím súdu prvej inštancie, v dôvodoch ktorého v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. je súd povinný o.i. uviesť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalovaná v predmetnej veci aj využila.

21. K námietke nepreskúmateľnosti odvolací súd uvádza, že nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a nasl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v § 220 ods. 2 C.s.p.. Preto z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Povinnosťou súdu je vždy taktiež dostatočným a rozumným spôsobom vyrovnať sa s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na jeho rozhodnutie. Neznamená to však, že súd musí rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom tej ktorej strany, postačuje, že sa s jej argumentmi vo svojom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovná, čo v predmetnom prípade naplnené nebolo. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne, jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoje právne závery a hodnotenie dôkazov vo vzťahu k skutkovým zisteniam a taktiež sa dostatočne vysporiadal s argumentmi sporových strán.

22. O návrhu žalobcu na zmenu sporovej strany na strane žalobcu odvolací súd nerozhodoval, pretože o uvedenom návrhu rozhodol už súd prvej inštancie uznesením, č.k.15Csp/31/2020-182 zo dňa 25.04.2022.

23. Záverom odvolací súd poukazuje na to, že ani výpočet úspechu žalovanej súdom prvej inštancie v predmetnej veci nebol správny, pretože súd prvej inštancie síce správne vychádzal z pomeru úspechu strán sporu, avšak v konečnom dôsledku nevyščísľil čistý úspech žalovanej.

24. Na základe vyššie uvedených skutočností preto odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a postupom podľa § 391 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - opätovne posúdiť žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 824,- Eur s prísl. s

prihliadnutím na § 11 ods. 2 prvá veta Zákona o spotrebiteľských úveroch - následne vo veci znova rozhodne, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2, 3 C.s.p. aj náležite odôvodní.

26. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).